

“Αγαπητοί, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού”

Η προς Γαλάτας 3:23 – 4:27 είναι ένα από τα πιο αγαπημένα μου αποσπάσματα. Στους στίχους 23 και 24 ο Παύλος εξηγεί ποιος ήταν ο ρόλος του Μωσαϊκού νόμου: αυτός ήταν παιδαγωγός στον προ του ερχομού της πίστης καιρό. Έπειτα συνεχίζει και μας λέει τι συνέβει όταν τελικά ήρθε η πίστη:

Προς Γαλάτας 3:25-26

*“τώρα, όμως, που ήρθε η πίστη, δεν είμαστε πλέον κάτω από παιδαγωγό. Επειδή, **όλοι είστε γιοι του Θεού διαμέσου της πίστης στον Χριστό Ιησού.**”*

“Όλοι είστε γιοι του Θεού διαμέσου της πίστης στο Χριστό Ιησού”! Πίστη στον Χριστό Ιησού, το να πιστέψεις ότι Αυτός είναι ο Γιος του Θεού, ο Χριστός, ο Μεσσίας του κόσμου, μας κάνει παιδιά του Θεού, γιους και κόρες Του! Ευαγγέλιο σημαίνει καλά νέα και τα παραπάνω είναι πραγματικά ΚΑΛΑ ΝΕΑ! “Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς”, όπως ο Παύλος και ο Σίλας είπαν στον δεσμοφύλακα στους Φίλιππους, όταν τους ρώτησε τι να κάνει για να σωθεί (Πράξεις 16:31). “Είστε όλοι γιοι του Θεού διαμέσου της πίστης στο Χριστό Ιησού”, προσθέτει ο Λόγος του Θεού εδώ. Αυτή η πραγματικότητα γεμίζει την καρδιά μου με χαρά κάθε φορά που διαβάζω αυτό το απόσπασμα. Έπειτα το τέταρτο κεφάλαιο της προς Γαλάτας συνεχίζει:

Προς Γαλάτας 4:1-7

*“Λέω δε ότι, για όσον χρόνο ο κληρονόμος είναι νήπιος, **δεν διαφέρει από τον δούλο**, αν και είναι κύριος όλων· αλλά, είναι κάτω από επιτρόπους και οικονόμους, μέχρι την **προθεσμία που έβαλε ο πατέρας του**. Έτσι κι εμείς, όταν ήμασταν νήπιοι, ήμασταν δουλωμένοι*

κάτω από τα στοιχεία του κόσμου· όταν, όμως, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός εξαπέστειλε τον Υιό του, ο οποίος γεννήθηκε από γυναίκα και υποτάχθηκε στον νόμο· για να εξαγοράσει αυτούς που ήσαν κάτω από τον νόμο, ώστε να λάβουμε την υιοθεσία. Και επειδή είστε γιοι, ο Θεός έστειλε το πνεύμα του Υιού του στις καρδιές σας, το οποίο κράζει: Αββά, Πατέρα. Όστε, δεν είσαι πλέον δούλος, αλλά γιος· αν, όμως, είσαι γιος, είσαι και κληρονόμος του Θεού διαμέσου του Χριστού.”

Οι στίχοι 6 και 7 μας αποκαλούν για μια ακόμα φορά γιους του Θεού, παιδιά Του. Ο Θεός το έχει σφραγίσει αυτό στέλνοντας το πνεύμα του Γιου του στις καρδιές μας το οποίο κράζει προς τον Θεό, καλώντας τον, Αββά (μπαμπά!), Πατέρα! Έχω διαβάσει αυτό το απόσπασμα πολλές φορές και πάντα μου δίνει μεγάλη χαρά. Υπάρχει όμως κάτι σ' αυτό που ομολογουμένως μου προκαλεί σύγχυση. Αυτό είναι η λέξη “υιοθεσία” στον στίχο 5. Όπως γνωρίζουμε τα υιοθετημένα παιδιά δεν συνδέονται με δεσμό γέννησης προς εκείνους που τα έχουν υιοθετήσει. Αυτή είναι και η μεγάλη διαφορά μεταξύ ενός υιοθετημένου και ενός μη υιοθετημένου παιδιού. Το μη υιοθετημένο παιδί συνδέετε με τους γονιούς του με δεσμό αίματος, με γέννηση, ενώ το υιοθετημένο με την νομική πράξη της υιοθεσίας. Πιστεύω ότι όλοι θα συμφωνήσουμε ότι αν και είναι υπέροχο να είναι κάποιος παιδί του Θεού, είναι διαφορετικό να είναι κάποιος **υιοθετημένο** παιδί Του, όπου ο Θεός δεν είναι γονέας με γέννηση και διαφορετικό να είναι παιδί Του με γέννηση, επειδή

1 Όπως ένας λεξικό (Vine's dictionary) λέει: “Αββά είναι Αραμαϊκή λέξη... είναι λέξη σχηματιζόμενη από βρεφικά χείλια, και δηλώνει απέραντη εμπιστοσύνη· από την άλλη, η λέξη πατέρας δηλώνει νοητική κατανόηση της σχέσης” Μια άλλη πηγή αναφέρει σχετικά μ' αυτή την λέξη: “όπως λένε και οι Ραβίνοι: “ένα μικρο παιδί μαθαίνει να λέει 'abbā' (μπαμπά) και 'imā' (μαμά).” Αββά σημαίνει μπαμπά. Η λέξη μπαμπά είναι η λέξη που χρησιμοποιούμε συνήθως όταν μιλάμε στον φυσικό μας πάτερα. Μπαμπάς και πατέρας σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Ωστόσο η πρώτη είναι λέξη πιο προσωπική, πιο κοντινή. Είναι λέξη που το παιδί χρησιμοποιεί όταν μιλάει στον πατέρα του. Και ο Θεός τα παιδιά Του δεν τα περιορίζει στην λέξη “πατέρας”, αλλά μας λέει ότι είναι για μας Αββά, μπαμπάς. Αυτό από μόνο του δείχνει πόσο προσωπική, τρυφερή και πραγματική είναι η σχέση που ο Θεός επιθυμεί με τα παιδιά Του.

γεννήθηκε από Αυτόν. Θέλω λοιπόν μ' αυτό το άρθρο να πάμε στη Αγία Γραφή και να δούμε τι ο Λόγος του Θεού λέει σχετικά με το θέμα “παιδιά του Θεού”.

Πως γίνεται κάποιος παιδί του Θεού; Τι χρειάζεται; Γίνεται κάποιος παιδί του Θεού με γέννηση ή με υιοθεσία;

Πιστεύω ότι στο τέλος αυτού του άρθρου θα έχουμε καθαρές απαντήσεις σ' αυτές τις ερωτήσεις, από την μόνη πηγή που μπορεί να τις δώσει: τον Λόγο του Θεού.

Η λέξη υιοθεσία

Η λέξη υιοθεσία που χρησιμοποιείτε στην μετάφραση του Σπύρου Φίλου και του Νεόφυτου Βάμβα, είναι η ίδια λέξη στο αρχαίο ελληνικό κείμενο επίσης. Οι μεταφραστές δηλαδή άφησαν αυτή την λέξη αμετάφραστη, πολύ πιθανόν γιατί είναι λέξη που την χρησιμοποιούμε και στα νέα Ελληνικά. Τώρα το γεγονός ότι χρησιμοποιούμε αυτή την λέξη στα νέα ελληνικά δεν σημαίνει ότι έχει κατ' ανάγκη την ίδια σημασία στην Καινή Διαθήκη με την σημασία που έχει σήμερα. Ας δούμε λοιπόν την λέξη αυτή με πιο μεγάλη λεπτομέρεια, ανατρέχοντας στα συνθετικά της. Η λέξη υιοθεσία απαρτίζεται από δυο συνθετικά: την λέξη “υιός” και την λέξη “θέση”. Υιο-θεσία μ' άλλα λόγια σημαίνει, βάση της ετυμολογίας της, “θέση υιού”. Για να καταλάβουμε καλύτερα την σημασία της στην προς Γαλάτας 4 και γιατί ο Λόγος του Θεού την χρησιμοποιεί εκεί θα πρέπει να προσέξουμε τα συμφραζόμενα. Έτσι η προς Γαλάτας 3:23-4:4 μιλάει για παιδιά που ήταν κάτω από παιδαγωγό. Παιδιά που ήταν κληρονόμοι αλλά δεν διέφεραν από δούλους. Μ' άλλα λόγια, **παιδιά που, αν και παιδιά, είχαν θέση δούλων:**

Προς Γαλάτας 4:1-3

“Λέω δε ότι, για όσον χρόνο ο **κληρονόμος** είναι νήπιος, δεν διαφέρει από τον **δούλο**, αν και είναι κύριος όλων· αλλά, είναι κάτω από επιτρόπους και οικονόμους, μέχρι την προθεσμία που έβαλε ο **πατέρας** του. Έτσι κι εμείς, όταν ήμασταν νήπιοι, ήμασταν δουλωμένοι κάτω από τα στοιχεία του κόσμου.”

Η προς Γαλάτας 4:1-2 αναφέρεται σε κληρονόμο που είναι κάτω από επιτρόπους και οικονόμους μέχρι τον διορισμένο χρόνο από τον πατέρα. Όσο είναι σ' αυτό το στάδιο, όσο ο διορισμένος χρόνος δεν έχει ακόμα φτάσει, αυτός, αν και γιος, έχει την θέση ενός απλού δούλου. “Δεν διαφέρει από τον δούλο”, όπως ο Λόγος λέει χαρακτηριστικά. Αμέσως μετά έρχεται ο στίχος 3 και λέει: “Έτσι και μεις”: πριν τον καθορισμένο χρόνο από τον πατέρα, είχαμε την θέση δούλων, ήμασταν δουλωμένοι κάτω από τα στοιχεία του κόσμου. Οι στίχοι 4-5 μας λένε τι ακολούθησε.

Προς Γαλάτας 4:4-5

“όταν, όμως, **ήρθε το πλήρωμα του χρόνου**, ο Θεός εξαπέστειλε τον Υιό του, ο οποίος γεννήθηκε από γυναίκα και υποτάχθηκε στον νόμο· για να εξαγοράσει αυτούς που ήσαν κάτω από τον νόμο, ώστε να λάβουμε την υιοθεσία [θέση υιού]”

Η λέξη “όμως” που ξεκινάει τον στίχο 4 θέτει σε αντίθεση αυτά που την ακολουθούν με αυτά που προηγούνται. Ποια ήταν η κατάσταση πριν; Ο διορισμένος χρόνος από τον Πατέρα δεν είχε έρθει· είχαμε θέση δούλων, ήμασταν δουλωμένοι στα στοιχεία του κόσμου· ήμασταν κάτω από παιδαγωγούς, επιτρόπους και οικονόμους. Η λέξη “όμως” που ακολουθεί εισαγάγει την αλλαγή αυτής της κατάστασης. Ποια είναι

αυτή η αλλαγή; Το πλήρωμα του χρόνου, ο καθορισμένος χρόνος από τον Πατέρα, έφτασε! Ο Θεός έστειλε τον Γιο Του για να εξαγοράσει αυτούς που ήταν κάτω από τον νόμο, και από θέση δούλου που είχαμε τώρα πήραμε θέση γιου. Μπορούμε να δούμε το ίδιο χρησιμοποιώντας τις λέξεις της προς Γαλάτας 3:23-26

Προς Γαλάτας 3:23-26

“Πριν, όμως, έρθει η πίστη, φρουρούμασταν κάτω από τον νόμο, περικλεισμένοι στην πίστη που επρόκειτο να αποκαλυφθεί. Όστε, ο νόμος έγινε παιδαγωγός μας στον Χριστό, για να ανακηρυχτούμε δίκαιοι διαμέσου τής πίστεως· **τώρα, όμως, που ήρθε η πίστη, δεν είμαστε πλέον κάτω από παιδαγωγό. Επειδή, όλοι είστε γιοι του Θεού διαμέσου τής πίστεως στον Ιησού Χριστό.”**

Υπήρχε καιρός που η πίστη δεν ήταν ακόμα εδώ, που η πίστη δεν είχε έρθει. “Πριν όμως έρθει η πίστη”, όπως λέει η Γραφή. Αυτή ήταν η εποχή του νόμου, η εποχή του παιδαγωγού, η εποχή των επιτρόπων και των οικονόμων της προς Γαλάτας 4. **Αυτή ήταν η εποχή που είχαμε θέση δούλου.** Αλλά η εποχή αυτή τελείωσε. Η πίστη ήρθε. Το πλήρωμα του χρόνου ήρθε! Ο Χριστός ήρθε! Ο παιδαγωγός, ο επίτροπος και ο οικονόμος, ο νόμος που ήταν όλα αυτά, έφυγε από την μέση. Δεν είμαστε πλέον κάτω από τον νόμο και δεν έχουμε πλέον θέση δούλου αλλά θέση γιου.

Μ' άλλα λόγια την λέξη “υιοθεσία” που χρησιμοποιείται στην προς Γαλάτας 4, θα πρέπει να την καταλάβουμε σαν θέση υιού. **Αυτή η λέξη δεν χρησιμοποιείται για να μας πει ότι ο Θεός είναι γονέας μας με υιοθέτηση αντί με γέννηση, αλλά για να μας πει ότι με τον ερχομό του Κυρίου Ιησού Χριστού, με τον ερχομό της πίστεως, αλλάξαμε θέση και από θέση δούλων πήραμε θέση των γιων.**

Γεννημένοι από τον Θεό - όχι υιοθετημένοι

Το γεγονός ότι το παραπάνω απόσπασμα της προς Γαλάτας και η λέξη “υιοθεσία” που βρίσκουμε εκεί δεν σημαίνει ότι είμαστε υιοθετημένα παιδιά του Θεού, αντί για γεννημένα από Αυτόν, φανερώνεται επίσης και σε πολλά άλλα αποσπάσματα της Γραφής. Ξεκινώντας έτσι από το κατά Ιωάννη 1:12 διαβάζουμε:

Κατά Ιωάννη 1:12

“Όσοι, όμως, τον δέχθηκαν [τον Ιησού Χριστό], σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν **τέκνα Θεού**, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά του [του Ιησού Χριστού].”

Η λέξη τέκνο που χρησιμοποιείτε εδώ προέρχεται από το ρήμα “τίκτω” που σημαίνει “γεννώ”. Τέκνο σημαίνει αυτό που έχει γεννηθεί. Είναι δηλαδή λέξη που δίνει έμφαση στο γεγονός της γέννησης. Ο επόμενος στίχος άλλωστε το κάνει πεντακάθαρο. Ας τον διαβάσουμε μαζί με τον παραπάνω στίχο:

Κατά Ιωάννη 1:12-13

“Όσοι, όμως, τον δέχθηκαν [τον Ιησού Χριστό], σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν **τέκνα Θεού**, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά του [του Ιησού Χριστού]. **οι οποίοι**, όχι από αίματα ούτε από θέλημα σάρκας ούτε από θέλημα άνδρα, αλλά **από τον Θεό γεννήθηκαν**.”

Από ποιον αυτά τα παιδιά του στίχου 12 γεννήθηκαν; Ο στίχος 13 απαντάει: γεννήθηκαν από τον Θεό! Προφανώς λοιπόν αν γεννηθήκαμε από τον Θεό, συνδεόμαστε μ' αυτόν όχι με πράξη υιοθεσίας αλλά με πράξη γέννησης. Ο Λόγος το κάνει αυτό πεντακάθαρο.

Το επόμενο απόσπασμα στο οποίο θα πάμε για να δούμε ότι είναι όχι υιοθεσία αλλά γέννηση αυτό που μας συνδέει με τον Θεό, κάνοντας Τον πραγματικό Πατέρα μας, είναι το κατά Ιωάννη 3:3-8. Εκεί βρίσκουμε τον Ιησού να μιλάει με τον Νικόδημο (ένα Εβραίο διδάσκαλο) για μια δεύτερη ΓΕΝΝΗΣΗ.

Κατά Ιωάννη 3:3-8

*“Αποκρίθηκε ο Ιησούς και του είπε [στον Νικόδημο]: Σε διαβεβαιώνω απόλυτα, αν κάποιος δεν **γεννηθεί από επάνω**, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού. Ο Νικόδημος λέει σ' αυτόν: Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να γεννηθεί ενώ είναι γέροντας; Μήπως μπορεί να μπει μια δεύτερη φορά στην κοιλιά της μητέρας του και να γεννηθεί; Αποκρίθηκε ο Ιησούς: Σε διαβεβαιώνω απόλυτα, αν κάποιος δεν γεννηθεί από νερό και Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει μέσα στη βασιλεία του Θεού. Εκείνο που έχει γεννηθεί από τη σάρκα είναι σάρκα· και εκείνο που έχει **γεννηθεί από το Πνεύμα**, είναι πνεύμα. Μη θαυμάσεις ότι σου είπα: Πρέπει να γεννηθείτε από επάνω. Ο άνεμος πνέει όπου θέλει, και ακούς τη φωνή του, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται, και πού πηγαίνει· έτσι είναι καθένας που **γεννήθηκε από το Πνεύμα**.”*

Όπως ο Ιησούς κάνει καθαρό στα παραπάνω υπάρχουν δυο γεννήσεις διαθέσιμες. Η πρώτη γέννηση είναι γέννηση από το νερό ή από την σάρκα. Αυτή είναι η φυσική γέννηση και όλοι οι άνθρωποι που έχουν ζήσει σ' αυτήν την γη έχουν λάβει μέρος σ' αυτή την γέννηση. Πέρα όμως από αυτή την γέννηση, υπάρχει ακόμα μια που, όπως ο Ιησούς εξηγεί, είναι προϋπόθεση για να μπει κανείς στην βασιλεία του Θεού. Αυτή η γέννηση είναι η “γέννηση από πάνω”, που είναι ένας διαφορετικός τρόπος του να πει κανείς “γέννηση από τον Θεό που είναι επάνω” .

Είδαμε προηγουμένως στον Ιωάννη ότι ο Λόγος του Θεού μιλάει για εκείνους που πιστεύουν στο όνομα του Κυρίου Ιησού σαν γεννημένους από τον Θεό. Εδώ ο Κύριος τώρα μιλάει για “γέννηση από πάνω”. Και τα δυο είναι το ίδιο πράγμα και υπογραμμίζουν το γεγονός ότι υπάρχει μια δεύτερη ΓΕΝΝΗΣΗ η οποία απαιτείται για την είσοδο στην βασιλεία του Θεού. Αυτή είναι η γέννηση από τον Θεό ή γέννηση από πάνω ή γέννηση από το Πνεύμα, όπως επίσης αποκαλείται στο παραπάνω απόσπασμα του κατά Ιωάννη 3. Δείτε και πάλι ότι ο Λόγος του Θεού δεν μιλάει για υιοθεσία. Ο Ιησούς δεν είπε ότι πρέπει να υιοθετηθούμε από τον Θεό αλλά ότι πρέπει να γεννηθούμε από τον Θεό. Είναι αυτή η γέννηση η οποία μας κάνει παιδιά του Θεού και μας δίνει το δικαίωμα να αποκαλούμε τον Θεό, Αββά, μπαμπά, Πατέρα μας. Φυσικά θα μπορούσαμε να τον πούμε πατέρα μας ακόμα και αν μας είχε υιοθετήσει. Προφανώς όμως δεν είναι υιοθεσία αυτό που έχουμε εδώ αλλά γέννηση. Αλλά ας συνεχίσουμε πηγαίνοντας στην πρώτη επιστολή του Ιωάννη. Έτσι στην Ιωάννου Α 5:1 διαβάζουμε:

Ιωάννου Α 5:1

“Καθένας που πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός γεννήθηκε από τον Θεό· και καθένας που αγαπάει αυτόν που τον γέννησε, αγαπάει και εκείνον που γεννήθηκε απ’ αυτόν.”

Είδαμε προηγουμένως στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο καθώς επίσης και στην προς Γαλάτας ότι κάποιος γίνεται παιδί του Θεού πιστεύοντας στον Κύριο Ιησού Χριστό. Εδώ επαναλαμβάνεται και πάλι. Οποιοσδήποτε πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός δηλαδή ο κεχρισμένος, ο Μεσσίας, γεννήθηκε από τον Θεό. Είναι τόσο απλό και τόσο καλό! Είναι επίσης και **νέο** για τον κόσμο. Ευαγγέλιο σημαίνει, καλές (ευ) αγγελίες, καλά νέα και τα παραπάνω πραγματικά είναι και καλά και νέα! Και λέω νέα, γιατί η θρησκεία έχει κρύψει την αλήθεια

και την ομορφιά του ευαγγελίου έτσι ώστε τα παραπάνω είναι πραγματικά νέα. Νέα ακόμα και για κείνους που υποτίθεται έχουν μεγαλώσει μέσα σε Χριστιανικές παραδόσεις, όπως εμείς οι Έλληνες. Για χρόνια άκουγα πολλά για θρησκεία. Για το τι θα πρέπει να κάνω για να τα έχω εντάξει με τον Θεό. Κανένας όμως δεν μου είπε ότι απλά πιστεύοντας ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού, θα γινόμουν παιδί του Θεού και θα μπορούσα να φωνάξω τον Θεό: Πατέρα **μου**. Ναι είναι τόσο απλό αγαπητέ αναγνώστη. “Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς”, είπαν ο Παύλος και ο Σίλας στον δεσμοφύλακα στους Φιλίππους (Πράξεις 16:31). Το ίδιο λέει ο Λόγος του Θεού και σε σένα σήμερα. Αν δεν έχεις συναντήσει τον Κύριο Ιησού Χριστό, θέλω να ξέρεις ότι **θέλει να σε συναντήσει και να σε φέρει στον Πατέρα.** Δεν χρειάζεται να ακολουθήσεις καμιά θρησκευτική τυπολατρία γι' αυτό. Αυτό που χρειάζεται να κάνεις είναι εδώ, μπροστά στα μάτια σου, και δεν είναι άλλο από το να πιστέψεις. “**Καθένας που ΠΙΣΤΕΥΕΙ ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός γεννήθηκε από τον Θεό**”. Και όπως η προς Ρωμαίους 10:9 μας λέει:

Προς Ρωμαίους 10:9

“ότι, αν με το στόμα σου ομολογήσεις Κύριο, τον Ιησού, και μέσα στην καρδιά σου πιστέψεις ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς.”

Είναι τόσο απλό, τόσο καθαρό και τόσο γενναιόδωρο! Όπως διαβάζουμε και πάλι στην προς Ρωμαίους 10:

Προς Ρωμαίους 10:12-13

“για τον λόγο ότι, ο ίδιος Κύριος είναι για όλους πλούσιος προς όλους εκείνους που τον επικαλούνται. Επειδή, «καθένας που θα επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου, θα σωθεί”

Ο Κύριος είναι πλούσιος, γενναιόδωρος σε όλους όσους τον επικαλούνται. Και όλοι όσοι επικαλούνται το όνομα του Κυρίου θα σωθούν!

Και **Ιωάννου Α 4:15**

“Όστις ομολογήση ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, ο Θεός μένει εν αυτώ και αυτός εν τω Θεώ.” (μετάφραση Βάμβα)

Τα πάντα σχετικά με την σωτηρία γυρνάνε γύρω από το πρόσωπο του Ιησού, και όλα έχουν να κάνουν με πίστη σ' Αυτόν και ομολογία σαν αποτέλεσμα αυτής της πίστης. Πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, πίστη ότι Αυτός είναι ο Χριστός, ο κεχρισμένος του Θεού, πίστη ότι Αυτός είναι ο Γιος του Θεού, πίστη ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς, ομολογία ότι Αυτός είναι Κύριος. Δεν είναι έργα αυτό που χρειάζεται για να έρθει κάνεις στην οικογένεια του Θεού, αλλά πίστη. Δεν είναι υιοθεσία που τον κάνει μέλος αυτής της οικογένειας αλλά γέννηση, γέννηση από τον Θεό, που έτσι γίνεται Αββά (μπαμπάς), Πατέρας.

Προχωρώντας παραπέρα, μπορούμε να δούμε αυτή την αλήθεια, την αλήθεια της νέας γέννησης, στην Πέτρου Α 1:23 όπου διαβάζουμε:

Πέτρου Α 1:23

“επειδή, αναγεννηθήκατε όχι από φθαρτό σπέρμα, αλλά από άφθαρτο, διαμέσου του λόγου του ζωντανού Θεού και ο οποίος μένει στον αιώνα.”

Ξανά ο Πέτρος μιλάει εδώ για μια νέα γέννηση, την δεύτερη γέννηση, την γέννηση από τον Θεό στην οποία είδαμε τον Ιωάννη να αναφέρεται. Αυτή είναι γέννηση όχι από φθαρτό σπόρο αλλά από άφθαρτο, και γίνεται αυτή διαμέσου του Λόγου του Θεού που μένει για

πάντα. Η προς Ρωμαίους 10:17 – μόλις λίγους στίχους παρακάτω από το απόσπασμα που μας είπε ότι σώζεται κάνεις όχι με έργα αλλά ομολογώντας με το στόμα του τον Κύριο Ιησού και πιστεύοντας στην καρδιά του ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς – μας λέει πως η πίστη έρχεται:

Προς Ρωμαίους 10:17

“Επομένως, η πίστη είναι διαμέσου τής ακοής· η δε ακοή διαμέσου του λόγου του Θεού.”

Η πίστη έρχεται μέσω ακοής, μέσω ακρόασης. Ακρόασης όχι θρησκευτικών κηρυγμάτων πάνω σε ανθρώπινες παραδόσεις. Ούτε ακρόασης του τι οι άνθρωποι λένε ότι ο Θεός μπορεί να λέει. Αντίθετα έρχεται μέσω ακρόασης του **Λόγου του Θεού**. Ακρόασης δηλαδή αυτών που ο ίδιος ο Θεός λέει. Εκατομμύρια άνθρωποι σήμερα πιστεύουν ότι γνωρίζουν τι ο Θεός λέει ή σκέφτεται, είτε γιατί τον απεικονίζουν να σκέφτεται έτσι, είτε γιατί κάποιος “θρησκευόμενος” τους είπε ότι σκέφτεται έτσι, είτε ακόμα γιατί η εκκλησία τους τους είπε ότι ο Θεός σκέφτεται μ’ αυτόν τον τρόπο. Η αλήθεια όμως είναι ότι κάθε διδασκαλία θα πρέπει να ελέγχεται για την ορθότητα της απέναντι στον Λόγο του Θεού, την Βίβλο. Ίσως είναι χρήσιμο εδώ να κάνω μια παρένθεση και να δώσω την προσωπική μου μαρτυρία μιας και πιστεύω ότι η κατάσταση πολλών μοιάζει με την δική μου κατάσταση πριν να γνωρίσω τον Χριστό. Σαν Έλληνας μεγάλωσα σε ένα περιβάλλον γεμάτο από θρησκευτικές παραδόσεις. Αυτά όμως που οι άνθρωποι της θρησκείας μου λέγανε σχετικά με τον Θεό – και τα οποία συνήθως μεταφράζονταν σε μια ατελείωτη λίστα με όχι, μη και πρέπει – με έκαναν να θέλω να αποφύγω κάθε σχέση μαζί Του. Σαν μικρο παιδί προσευχόμουν σ’ Αυτόν και αισθανόμουν κοντά Του. Καθώς όμως το παιδί έγινε έφηβος και δεν έπαιρνε απαντήσεις στα ερωτηματικά του, ο

Θεός έγινε από κάτι άσχετο για την ζωή μέχρι - όταν αναποδιές τύχαιναν - κάτι σαν μπαμπούλας που με τιμωρούσε. Πίστευα όμως στην Βίβλο, αν και ποτέ δεν την είχα διαβάσει. Νόμιζα ότι ήταν ένα ιερό βιβλίο που το διάβαζαν οι ιερείς σε αρχαία ελληνικά στην εκκλησία και οι καλόγεροι. Έψαχνα επίσης να βρω την αλήθεια, το νόημα της ζωής, χωρίς όμως επιτυχία. Οτιδήποτε και να δοκίμαζα, ακόμα και αν πετύχαινε, με άφηνε άδειο. Μια μέρα σε ηλικία 21 ετών και απογοητευμένος από την συνεχή αποτυχία των αναζητήσεων μου, ζήτησα από τον Θεό να με συγχωρέσει για τις διάφορες ανοησίες που είχα κάνει και ότι ποτέ δεν του έδωσα πραγματική βάση. Επίσης του ζήτησα, αν υπάρχει να με βρει. Δεν πέρασε μια βδομάδα από αυτή την ομολογία και προσευχή και ένας φίλος μου, χωρίς να ξέρει τίποτα, μου πρότεινε να πάμε σε μια συνάθροιση ανθρώπων που διάβαζαν την Βίβλο. Και πήγαμε. Εκεί πραγματικά είδα ανθρώπους με Αγίες Γραφές στα χέρια να μιλάνε για τον Λόγο του Θεού και να λένε ότι μπορούμε να γίνουμε παιδιά του Θεού, ότι η σωτηρία είναι με πίστη και όχι με έργα, ότι μπορούμε να έχουμε μια πραγματική και προσωπική σχέση με τον Θεό. Μιλούσαν ακόμα για ένα Θεό που ήταν μπαμπάς, Πατέρας. Για ένα Θεό από τον οποίο μπορούσα να ζητήσω και να λάβω, να χτυπήσω και να μου ανοίξει. Μιλούσαν αυτοί για ένα ΖΩΝΤΑΝΟ Θεό, ένα Θεό που ζει, αγαπάει, συγχωρεί και ενεργεί. Σκέφτηκα ότι αυτό ήταν θαυμάσιο αλλά μαζί και επαναστατικό. Πως θα ήξερα ότι ήταν αλήθεια; Θα έπρεπε να το “τεστάρω”, και ιδού τι αποφάσισα να κάνω: αν κάτι ήταν στην Αγία Γραφή θα το πίστευα, αν όχι τότε δεν θα το πίστευα. Αποφάσισα να βάλω λοιπόν την Αγία Γραφή σαν το κριτήριο αναφορικά με τον Θεό και όχι του τι οι διάφοροι άνθρωποι λένε. Επιπρόσθετα αποφάσισα να βάλω τον Λόγο του Θεού σε πρακτική εφαρμογή. Έτσι όταν διάβασα στο κατά Ματθαίο ευαγγέλιο τον Ιησού να λέει:

Κατά Ματθαίο 7:7-11

“Ζητάτε, και θα σας δοθεί· ψάχνετε, και θα βρείτε· κρούετε, και θα σας ανοιχτεί· επειδή, καθένας που ζητάει, παίρνει, κι αυτός που ψάχνει, βρίσκει, και σ' αυτόν που κρούει, θα ανοιχτεί. Ή, ποιος άνθρωπος είναι από σας, που, αν ο γιος του ζητήσει ψωμί, μήπως θα του δώσει πέτρα; Και αν του ζητήσει ψάρι, μήπως θα του δώσει φίδι; Αν, λοιπόν, εσείς, που είστε πονηροί, ξέρετε να δίνετε καλές δόσεις στα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατέρας σας, που είναι στους ουραμούς, θα δώσει αγαθά σ' αυτούς που ζητούν απ' αυτόν;”

Όταν διάβασα αυτό, ξέρετε τι έκανα; Αρχισα να ζητάω από τον Θεό! Για οτιδήποτε. Για κάθε ανάγκη που είχα, ζητούσα την βοήθεια Του. Και ξέρετε κάτι; Θαύματα γίνανε! Ο Θεός άπλωσε το χέρι Του και μ' έπιασε. Ήταν σαν οι ουρανοί να είχαν ανοίξει! **Η πίστη στον Θεό δεν είναι η κατάληξη μιας διανοητικής εξάσκησης. Αντίθετα είναι η αρχή μια ζωντανής σχέσης με ένα ΖΩΝΤΑΝΟ Θεό.** Αυτός είναι ο Θεός για τον οποίο μιλώ. Και Αυτός έστειλε τον Γιο Του τον Ιησού Χριστό ο οποίος σήκωσε στον σταυρό τις αμαρτίες μας έτσι ώστε σήμερα, πιστεύοντας σ' Αυτόν - ότι είναι ο Χριστός, ο Γιος του Θεού – και ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς, να σωζόμαστε και να γινόμαστε παιδιά του Θεού. Κουρασμένοι από τον Θεό; Και εγώ ήμουνα κουρασμένος. Όμως επιτρέψτε μου να πω πως: δεν έχετε συναντήσει τον πραγματικό Θεό. Γιατί ο πραγματικός Θεός είναι ΖΩΝΤΑΝΟΣ, ο Λόγος Του είναι ζωντανός και όποιος τον βρίσκει ποτέ δεν κουράζεται απ' Αυτόν. Αυτό που έχετε συναντήσει δεν είναι παρά ο νεκρός θεός της θρησκείας και ναι αυτός ο θεός δεν μπορεί να κάνει κάποιον τίποτα άλλο από κουρασμένο.

Έτσι έγινα πιστός. Και έτσι νομίζω γίνεται κάποιος πιστός. Θα πρέπει να εκτεθεί στον αληθινό Λόγο του Θεού, στα καλά νέα του

ευαγγελίου. Η ακοή είναι το πρώτο βήμα. Έπειτα έρχεται η πίστη. Αναγνώστη αυτού του άρθρου: αν δεν πιστεύεις στον Ιησού Χριστό άκουσες σήμερα το ευαγγέλιο, τα καλά νέα της σωτηρίας με πίστη. Τα καλά νέα ότι μπορείς να γίνεις παιδί του Θεού, ότι μπορείς να αποκαλέσεις τον Θεό Πατέρα, μπαμπά σου. Ο Λόγος του Θεού λέει:

Ιακώβου 4:8

“Πλησιάσετε στον Θεό, και θα πλησιάσει σε σας.”

Άπλωσε το χέρι σου στον Θεό, πλησίασε σ' Αυτόν και θα πλησιάσει σε σένα. Σ' αγαπάει, σε περιμένει και έχει ένα πλάνο για την ζωή σου. Η οικογένεια Του έχει θέση και για σένα επίσης. Ο Πατέρας σε περιμένει. Όπως η προς Τιμόθεο 2:4 μας λέει: “ο οποίος [ο Θεός] θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, και νάρθουν στην επίγνωση της αλήθειας.” Και εσύ είσαι ένα από αυτούς επίσης!

Κλείνοντας αυτό το μέρος ας πάμε στην Ιωάννου Α 3:1-2 όπου διαβάζουμε:

Ιωάννου Α 3:1-2

“Δέστε τι είδους αγάπη έδωσε σε μας ο Πατέρας, ώστε να ονομαστούμε παιδιά του Θεού. Γι' αυτό ο κόσμος δεν μας γνωρίζει, επειδή δεν γνώρισε αυτόν. Αγαπητοί, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού”

Τώρα είμαστε παιδιά του Θεού! Πως; Δια πίστης στον Κύριο Ιησού Χριστό, τον Γιο του Θεού, τον Μεσσία. Αυτή δεν είναι μακρινή υπόσχεση αλλά ζωντανή, απτή, πραγματικότητα και είναι διαθέσιμη σε σένα, εδώ και τώρα! Όπως ο Παύλος λέει στην προς Κορινθίους Β 6:2

Κορινθίους Β 6:2

“διότι λέγει· *Εν καιρώ δεκτώ επήκουσά σου και εν ημέρα σωτηρίας σε εβοήθησα· **ιδού, τώρα καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού, τώρα ημέρα σωτηρίας·***”

“Περιμένοντας την υιοθεσία” - Προς Ρωμαίους 8:23

Επιστρέφοντας στο αρχικό μας θέμα και έχοντας δει τι η Ιωάννου Α μας λέει και ότι τώρα είμαστε – δια πίστης στον Ιησού Χριστό – παιδιά του Θεού ας πάμε στην προς Ρωμαίους 8:23. Εκεί διαβάζουμε:

Προς Ρωμαίους 8:23

“Και όχι μονάχα αυτή [η κτίση], αλλά και εμείς οι ίδιοι που έχουμε την απαρχή του Πνεύματος, και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία [θέση υιού], την απολύτρωση του σώματός.”

Είναι εύκολο να μπερδευτούμε όταν διαβάζουμε το παραπάνω απόσπασμα καθώς φαίνεται ότι η προς Ρωμαίους μας λέει ότι ακόμα περιμένουμε την τοποθέτηση μας στην θέση των γιων, ενώ η προς Γαλάτας μας είπε ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε για να λάβουμε την τοποθέτηση μας σαν γιοι και ο Ιωάννης μας είπε ότι τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Ακόμα περισσότερη σύγχυση μπορεί να προκληθεί αν κάποιος πάρει την λέξη υιοθεσία να σημαίνει ότι είμαστε υιοθετημένα παιδιά του Θεού (αντί για γεννημένα). Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση η σύγχυση είναι πλήρης. Και αυτό γιατί η υιοθέτηση είναι μια πράξη που συμβαίνει χρονικά σε μια καθορισμένη στιγμή. Υπάρχει μια καθορισμένη στιγμή στην οποία γεννιέται κάποιος πρώτη φορά (είναι η ώρα και η ημέρα που αναγράφεται στο πιστοποιητικό γεννήσεως του), μια καθορισμένη στιγμή που γεννιέται δεύτερη φορά (είναι η στιγμή

που ομολογεί με το στόμα του τον Κύριο Ιησού Χριστό και πιστεύει με την καρδιά του ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς) και υπάρχει τέλος μια καθορισμένη στιγμή που κάποιος γίνεται θετό παιδί (και αυτή είναι η ώρα και η ημέρα που οι θετοί γονείς του υπογράφουν τα σχετικά χαρτιά). Έτσι αν καταλάβουμε τη λέξη υιοθεσία σαν πράξη στην οποία ο Θεός γίνεται θετός μας πατέρας αυτή η στιγμή, η στιγμή της υιοθέτησης μας, δεν έχει – σύμφωνα με την προς Ρωμαίους 8 – ούτε καν φτάσει! Αυτή η σύγχυση όμως δεν είναι παρά τεχνητή, και δημιουργείται μόνο αν την αρχαία ελληνική λέξη “υιοθεσία” την πάρουμε να έχει την σημασία που αποδίδουμε σ’ αυτή την λέξη στα νέα ελληνικά, δηλαδή την πράξη υιοθέτησης κάποιου από θετούς γονιούς. Η σωστή κατανόηση της λέξης υιοθεσίας στην Καινή Διαθήκη είναι “θέση υιού”, και για να καταλάβουμε την σημασία της στο παραπάνω απόσπασμα της προς Ρωμαίους, θα πρέπει ως συνήθως, να κοιτάζουμε στα συμφραζόμενα. Έτσι αρχίζοντας από τον στίχο 18 διαβάζουμε:

Προς Ρωμαίους 8:18-25

*“Επειδή, θεωρώ ότι τα παθήματα του παρόντα καιρού δεν είναι άξια να συγκριθούν με τη δόξα που πρόκειται να αποκαλυφθεί σε μας. Δεδομένου ότι, **η μεγάλη προσδοκία της κτίσης προσμένει τη φανέρωση των γιων του Θεού.** Επειδή, η φύση υποτάχθηκε στη ματαιότητα, όχι θεληματικά, αλλά εξαιτίας εκείνου που την υπέταξε, με την ελπίδα ότι, και **η ίδια η κτίση θα ελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς, και θα μεταβεί στην ελευθερία της δόξας των παιδιών του Θεού.** Επειδή, ξέρουμε καλά ότι **ολόκληρη η κτίση συστενάζει, και συμπάσχει με ωδίνες, μέχρι και τώρα.** Και όχι μονάχα αυτή, αλλά **και εμείς οι ίδιοι που έχουμε την απαρχή του Πνεύματος, και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία, την απολύτρωση του σώματός μας.** Επειδή, σωθήκαμε με την ελπίδα· ελπίδα, όμως, που κάποιος τη βλέπει,*

δεν είναι ελπίδα· επειδή, εκείνο που κανείς βλέπει, γιατί και το ελπίζει;”

Ο Παύλος αναφερόμενος στην δημιουργία, μας λέει ότι έχει υποταχθεί στην ματαιότητα. Είναι κάτω από τα δεσμά της δουλείας της φθοράς. Συστενάζει και συμπάσχει με ωδίνες. Και όχι μόνο αυτή αλλά και μεις που έχουμε την ΑΠΑΡΧΗ του πνεύματος! Και μεις στενάζουμε μέσα μας περιμένοντας κάτι καλύτερο, την απολύτρωση του σώματος, τον Κύριο που θα έρθει και θα αλλάξει αυτά τα θνητά και αδύναμα σώματα σε σώματα άφθαρτα, σαν το δικό Του. Στενάζουμε και περιμένουμε για την στιγμή που θα δούμε πρόσωπο με πρόσωπο. Γιατί όπως ο Παύλος λέει:

Προς Κορινθίους Α 13:12

“Επειδή, ΤΩΡΑ βλέπουμε σαν μέσα από ένα θαμπό κάτοπτρο, με τρόπο αινιγματώδη, ΤΟΤΕ όμως θα βλέπουμε πρόσωπο προς πρόσωπο· τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε όμως θα γνωρίσω καθώς και γνωρίστηκα.”

Υπάρχει το “τώρα” και το “τότε”. Τώρα βλέπουμε σαν μέσα από ένα θαμπό καθρέπτη, αλλά τότε θα δούμε πρόσωπο με πρόσωπο! Τώρα η κτίση στενάζει και μεις μαζί της στενάζουμε μέσα μας, αλλά τότε θα ελευθερωθεί από την δουλειά της φθοράς! Τώρα έχουμε τη ΑΠΑΡΧΗ του πνεύματος, που με την σειρά του σημαίνει ότι θα έρθει ο καιρός, - υπάρχει ένα ΤΟΤΕ – που θα έχουμε την πληρότητα του πνεύματος! Είμαστε γιοι του Θεού τώρα, γεννημένοι από τον Θεό, παιδιά του Παντοδύναμου, αδέρφια του Ιησού Χριστού όπως ο ίδιος μας αποκαλεί στην προς Εβραίους 2:11-12, αλλά αυτό δεν είναι η πλήρη, η τελειωτική τοποθέτηση μας σαν γιους και κόρες του Θεού. Η πλήρη τοποθέτηση μας, η πλήρη “υιό-θεσία”, είναι όταν θα δούμε πρόσωπο με πρόσωπο, όταν θα γνωρίσουμε όπως και γνωριστήκαμε. Έτσι λοιπόν, ναι έχουμε

τοποθετηθεί σαν γιοι (και κόρες) του Θεού τώρα, αλλά ναι υπάρχει και συνέχεια σ' αυτό! Και ναι έχουμε την απαρχή του πνεύματος τώρα, αλλά ναι αυτή είναι μόνο η απαρχή και επομένως κάτι περισσότερο μας περιμένει. Πότε; Όταν ο Κύριος επιστρέψει. Όταν η κτίση ελευθερωθεί, όταν δούμε πρόσωπο με πρόσωπο. Όταν ο αρραβώνας μας με τον Χριστό (προς Κορινθίους Β 11:2) γίνει γάμος (Αποκάλυψη 19).

Θα κλείσουμε αυτό το άρθρο με την προς Ρωμαίους 8:14-17

Προς Ρωμαίους 8:12-17

“Αρα, λοιπόν, αδελφοί, είμαστε χρεώστες, όχι στη σάρκα, ώστε να ζούμε σύμφωνα με τη σάρκα. Επειδή, αν ζείτε σύμφωνα με τη σάρκα, πρόκειται να πεθάνετε, αν, όμως, διαμέσου του Πνεύματος, θανατώνετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε. Επειδή, όσοι διοικούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοι του Θεού. Δεδομένου ότι, δεν λάβατε πνεύμα δουλείας, ώστε πάλι να φοβάστε, αλλά λάβατε πνεύμα υιοθεσίας, με το οποίο κράζουμε: Αββά, Πατέρα. Το ίδιο το Πνεύμα δίνει μαρτυρία, μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού· αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του.”

Μέσω της πίστης γινόμαστε παιδιά του Θεού και λαμβάνουμε το άγιο πνεύμα. Περιπατώντας με το πνεύμα τώρα, διοικούμενοι από το πνεύμα του Θεού, είμαστε παιδιά του Θεού σε φανέρωση. Και αυτό το πνεύμα δεν είναι πνεύμα δουλείας αλλά πνεύμα υιοθεσίας, σφραγίδα με την οποία ο Θεός μας έχει σφραγίσει (προς Εφεσίους 1:13), και με το οποία κράζουμε Αββά (μπαμπά), Πατέρα! Αυτό τώρα δεν σημαίνει ότι έχουμε ανοσία στα παθήματα, ότι δηλαδή δεν πρόκειται να υποφέρουμε όπως και οι υπόλοιπη κτίση. Η προς Ρωμαίους 8 δεν αφήνει κανένα

περιθώριο: όχι μόνο η κτίση αλλά και μεις στενάζουμε μέσα μας, μας λέει. Είναι όμως η θέση μας σαν παιδιά του Θεού σήμερα αρχή και πρόγευση για κάτι ακόμα καλύτερο που θα έρθει όταν συναντήσουμε τον Πατέρα μας πρόσωπο με πρόσωπο. Όταν πάμε στον τόπο που ο Κύριος ετοιμάζει για μας:

Κατά Ιωάννη 14:2-3

“Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλά οικήματα· ... πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Και αφού πάω και σας ετοιμάσω τόπο, έρχομαι πάλι, και θα σας παραλάβω κοντά σε μένα, για να είστε κι εσείς, όπου είμαι εγώ.”

Τάσος Κιουλάχογλου